

Anarhistička biblioteka

Anti-Copyright

Paul B. Preciado

Analna utopija

2009

Nepomirljivo - Radikalni kvir protiv roda, države i kapitala (Uredila: Lina Gonan, Multimedijalni institut, Zagreb, 2018).
Prevod: Ivan Tomašić. Tekstovi *Oedipus and Anal Castration* i *Anal utopia* su dio epiloga španjolskog izdanja knjige *Homoseksualna želja* Guya Hocquenghema objavljenog 2009. godine, pod naslovom *Analni teror*. Autor Paul B. Preciado je španjolski pisac, filozof i kustos, koji u ovom tekstu piše o rođenju modernog heteroseksualnog muškarca, koje se po njemu dogodilo kastracijom anusa - pretvaranjem anusa tek u sredstvo rješavanja izmeta. A zašto je anus strašan? On je izvor užitka, a nema ni roda, spola, nije binaran – ne može biti baza identiteta. Da bi izbjegli konfuziju, tekst originalno potpisuje Beatriz Preciado, koji je nakon tranzicije od prije nekoliko godina danas znan kao Paul B. Preciado, pa smo ga tako i potpisali.

anarhisticka-biblioteka.net

Analna utopija

Paul B. Preciado

2009

Prvi dani revolucije i nisu bili bogzna što, ali smo od njih ponešto naučili. U nastavku su samo neka od iznenađenja koja proizlaze iz kolektivne upotrebe anusa. Revolucionarne analne vrline - tako bismo ih mogli opisati, kada ne bi postojala opasnost da se ne pretvore u Analni Facebook ili u AnusMySpace.

1. Anus nema spol, ni rod; poput ruke, izmiče retorici spolnih razlika. Smješten u stražnjem i unutarnjem dijelu tijela, anus također briše razlike partikularnog i privatizirajućeg, specifične za lice. Anus preispituje logiku identifikacije muškog i ženskog. Svijet se ne dijeli na dva. Anus je post-identitetski organ: "Svaka društvena upotreba anusa koja nije sublimirana donosi rizik gubitka identiteta". Odbijajući spolnu razliku i antropomorfnu logiku lica i genitalija, anus (i njegova krajnja suprotnost, usta) polaže temelje nedjeljive spolne jednakosti: cijelo je tijelo (ljudsko ili životinjsko) prije svega anus. Ni penis, ni vagina, nego oralno-analna cijev. Na horizontu postljudske seksualne demokracije stoji anus, kao orgazmična šupljina i receptivni neproduktivni mišić, dodijeljen svima.

2. Anus je bio-luka. Nije to tek simbol ili metafora - radi se o luci za uplovljavanje putem koje tijelo ostaje otvoreno i izloženo drugima. Upravo ta dimenzija ulaza zahtijeva od heteroseksualnog muškog tijela analnu kastraciju: sve što je društveno žensko moglo bi ući i kontaminirati muško tijelo putem anusa, otkrivajući time status jednak svim drugim tijelima. Prisutnost anusa (i kastriranog) u tijelu s biopenetratorom uklanja opoziciju između heteroseksualnog i homoseksualnog, između aktivnog i pasivnog, penetrirajućih i penetriranih. Seksualnost premješta s penetrirajućeg penisa na anus-receptor, brišući tako crte razgraničenja roda, spola i seksualnosti.

3. Anus funkcionira kao nulta točka od koje može početi operacija deterritorijalizacije heteroseksualnog tijela. Drugim riječima, radi se o degenitalizaciji seksualnosti reducirane na penilno-vaginalnu penetraciju. Ne radi se o tome da se od anusa napravi novi centar, nego da se pokrene proces dehijerarhizacije i decentralizacije koja bi od nekog drugog organa, otvora ili pore, načinilo moguću analnu bio-luku. Tako se razotkriva skup praksi nesvodivih na

muško-ženske i homo-hetero identitete: klistiranje, dilatacija, lubrikacija, penetracija jezikom, šakom ili dildom. Protiv heteroseksualnog stroja ustaje analni stroj. Nehijerarhijska poveza nost organa, javna redistribucija zadovoljstva i kolektivizacija anusa najavljuju “seksualni komunizam” koji tek treba nastupiti.

4. Povijesno je anus bio smatran odbojnim organom, nikad dovoljno čistim, nikad dovoljno tihim. Nije, niti može biti, politički korektan. Anus ne proizvodi, odnosno - proizvodi samo smeće, detritus. Od takvog se organa ne može očekivati dobit ili višak vrijednosti: niti sperma, niti jajna stanica, niti seksualna reprodukcija. Samo sranje. To je povlašteno mjesto ekološke ne-produkcije. Ili radije - mjesto iz kojeg kapital bježi i vraća se u zemlju, pretvoren u humus. Iako je moguće zamisliti da strategije kapitalističke proizvodnje re-teritorijaliziraju analni užitak, trebale bi biti spremne na to da se pretvore u sranje.

5. Organi (biološke i tehnološke proteze) koji ne podliježu re-aproprijaciji u libidinalnoj heteroseksualnoj ekonomiji su analni: dildo, otvori nosa i usta, implantati, rezovi i rupe koji već postoje ili pak oni proizvedeni s penetrativnom namjerom. Vagina koja ne rađa, koja se izuzela iz heteroseksualnog stroja, prestaje biti “šuplja utroba” koju treba “napuniti” i pretvara se u organ analnih karakteristika. Otud izjava Monique Wittig da “lezbijke nemaju vaginu”. Isto tako, gledano iz pozicije uže shvaćene biopolitike i u okviru ekonomije seksualne reprodukcije vrsta, pederi nemaju penise jer ne penetriraju u vagine (nego u anuse, usta...)

Ostaje mi još poželjeti najljepšu želju: kolektiviziraj svoj anus. Oruđe je skromno, ali je mogućnost djelovanja nadohvat ruke - i beskrajna.